

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

16. julij 2023

NEDELJA	15. MED LETOM – LEPA NEDELJA NA GORI
16.07.	<i>7.00 za farane</i> <i>8.30 na Pernovem v dober namen</i> <i>11.00 na Gori za r. Reherjeve, Rožičeve in Tomanove</i>
Ponedeljek	Aleš
17.07.	<i>19.00 za +Jožefo in Franca Šuperger, obl.</i>
Torek	Friderik
18.07.	<i>19.00 za +Moniko in Silvota Drev in verne duše</i>
Sreda	Arsenij
19.07.	<i>19.00 za +Ivana Potočnik in vse Urbanove</i>
Četrtek	Marjeta Antiohijska
20.07.	<i>19.00 za +Martina Potočnik, osmina</i>
Petek	Lovrenc
21.07.	<i>19.00 za rajne Zavalinškove</i>
Sobota	Marija Magdalena
22.07.	<i>8.00 za rajne Jovanove iz Železnega</i>
NEDELJA	16. MED LETOM – LEPA NEDELJA V GALICIJI
23.07.	<i>7.00 za farane</i> <i>10.00 za +Jakoba in Angelo Ograjšek</i> <i>za +Jakoba in Justino Doler</i>

LEPA NEDELJA NA PERNOVEM bo 6. avgusta

15. NEDELJA MED LETOM

EVANGELIJ

Sejalec je šel sejat

Iz svetega evangelija po Mateju

Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel kraj jezera. Pri njem so se zbrale velíke množice, tako da je stopil v čoln in sédel, vsa množica pa je stala na obrežju. Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: »Sejalec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale. Drugo seme je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje. Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo. Spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo. Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad: eno stotérnega, drugo šestdesetérnega in spet drugo tridesetérnega. Kdor ima ušesa, naj posluša!«

Tedaj so pristopili učenci in mu rekli: »Zakaj jim govoriš v prilikah?« Odgovóril je in jim dejal: »Vam je dano spoznati skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa to ni dano. Kdor namreč ima, se mu bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo še tisto, kar ima. Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo, poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo. V njih se spolnjuje Izaijeva prerokba, ki pravi: ›Poslušali boste, poslušali – a ne boste doumeli, gledali boste, gledali – a ne boste videli.‹ Otopelo je namreč srce temu ljudstvu; z ušesi so težko slišali in zatisnili so si oči, da ne bi z očmi videli, da ne bi z ušesi slišali, da ne bi v srcu doumeli in se spreobrnili in da bi jih jaz ne ozdravil. Blagor pa vašim očem, ker vidijo, in vašim ušesom, ker slišijo! Kajti resnično, povem vam: Veliko prerokov in pravičnih si je želelo videti, kar vi gledate, pa niso videli, in slišati, kar vi poslušate, pa niso slišali.

Poslušajte torej pomen prilike o sejalcu. K vsakemu, ki posluša besedo kraljestva in je ne razume, pride zlodej in mu ugrabi, kar je vsejano v njegovo srce. Ta človek je tisti, ki je vsejan ob poti. Na kamnita tla pa je vsejan tisti, ki posluša besedo in jo takoj z veseljem sprejme, a nima v sebi korenine, ampak je nestanovit. Ko nastane zaradi besede stiska ali preganjanje, se takoj pohujša. Med trnje vsejan pa je tisti, ki posluša besedo, toda posvetna skrb in zapeljivost bogastva zadušita besedo in postane nerodovitna. V dobro zemljo vsejan pa je tisti, ki posluša besedo in jo tudi doume. Ta zares obrodi in daje sad: eden stotérnega, drugi šestdesetérnega in spet drugi tridesetérnega.«

SEME, KI OBRODI OBILEN SAD

Moramo priznati, da je Sejalec iz Jezusove prilike precej potratne sorte, ko stresa zrnje vse povprek, ne pazi kaj preveč, kam bo padlo, kakor da mu ni mar, kar je precej čudno, saj vendar pameten kmet za setev vendar prihrani najboljše seme; torej je to pravzaprav njegovo bogastvo, tega pa ni za raztresati. Z njim naj bi človek ravnal preudarno, celo pazljivo bi ga moral sejati, menda zrno za zrnem, ki bi ga kanil v drobne jamice v zemlji, ne pa kar takole »vse vprek« ...

Kajti ravno posledica razsipništva so menda zrna, ki padejo ob pot, na kamnita tla, med trnje in še kam, kjer nimajo uspeha. Ali bolje rečeno, kjer se zdi, da nimajo uspeha, kajti uspeh je vedno tako zelo relativna stvar. Resnica je, da Sejalec, Bog, vedno seje vedoč, da vse seme pač ne bo obrodilo. Pa tudi njegov cilj ni, da vse obrodi, saj pač vedno ne more. Toda on seje, radodarno in požrtvovalno izgublja semena, ker ve nekaj, česar ne ve vsak, ki se bo v občudovanju nekoč zazrl na zlato pšenično polje. Namreč to, da žito, ki vendarle požene, zrasede iz mnogih semen, med katerimi so bila tudi tista, ki so bila zaman. Tudi (ali pa celo predvsem) zaradi tistih nekoč zrnje postane bogato zlato polje.

Kar smo sedaj, namreč zagotovo ne bi bili, če ne bi bilo tistih, ki so verjeli v nas, tudi ko za to ni bilo razloga, tistih, ki so nam odpuščali napake in neuspehe, malomarnosti in brezbriznosti in so sejali, ponujali vedno nove priložnosti, poskušali in poskušali vedno znova, ne da bi vedeli, ali se izplača, ker se verjetno ni. Tistih, ki so sejali v nas, čeprav so vedeli, da bodo morda žalostni, ker bo šlo njihovo seme v prazno, kot bi ga vrgli v smeti. Pa so vseeno sejali.

Tako rase žito. Po roki potrpežljivega in »razsipnega« Boga, ki po ljudeh našega življenja seje in seje in nikoli ne preneha sejati. Kajti človek potrebuje čas, veliko časa. Veliko padcev, veliko nesmiselnih potez, veliko zapravljenih zaupanj, veliko preživetih razočaranj, veliko semen. Veliko poskusov, veliko priložnosti, tudi veliko izrabljenega zaupanja, da zrasede, da požene korenine in nekoč vendarle obrodi svoj sad.

Po: E. Mozetič

»Kdor ima ušesa, naj posluša!«

Prilika o sejalcu nam govori, da je od nas odvisno, kaj bomo naredili iz tega, kar nam Bog podarja. Jezus »s peklom« ne grozi predvsem za napake, ampak pravzaprav za opuščene priložnosti in za premajhno zavzetost pri razvijanju nas samih!

A prilika ima še drugo sliko – sejalca, ki predstavlja Boga. Tudi to je podoba, ki naj bi jo vzeli »za res«. Bog je strašansko radodaren. Ko seje, ni preračunljiv, ne skopari s semenom. Verjame v še tako slabo zemljo, želi ji dati priložnost, naj enkrat vendarle obrodi.

Tako gleda Bog tudi na nas. Saj pravi: »Kdor ima ušesa naj posluša.« Ne vpraša najprej, kdo želi poslušati, ampak kar pove, da priložnost vsakemu, da sliši. Potem pa pravi, če hočeš, vzemi za dobro, če nočeš pusti.

Tako se pri sv. maši daruje za vse. Ne vpraša, ali smo vsi pripravljeni. Najprej pravi: to je kelih moje krvi, nove in večne zaveze, ki se za vas in za vse preliva v odpuščanje grehov. Kako nora, nepreračunljiva, velikodušna ljubezen.

Nepreračunljivost, velikodušnost, darežljivost. Vera v človeka! Bog upa do zadnjega, da bo dobra beseda, ljubeznivost, dobrotla padla na rodovitno zemljo in obrodila stoteri sad. Videti možnost v drugem, nikoli obupati, vztrajno deliti dobroto – to je Božja logika. To je logika Božje ljubezni. Skušajmo povabiti vzeti bolj zares. To je nespamet križa. Jezus želi, da bi imeli več te nore ljubezni. Svet bi bil zagotovo drugačen!

Po: A. Grün